

РЕШЕНИЕ

№ 629

гр. гр. Хасково, 12.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА З. ЖИСОВА

при участието на секретаря Михаела Кр. Стойчева
като разгледа докладваното от ХРИСТИНА З. ЖИСОВА Гражданско дело №
20225640102154 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК от Р. И. Й., ЕГН: *****, с адрес: *****, Н. Й. М., ЕГН:*****, с адрес: *****, М. Й. С., ЕГН: *****, с адрес: *****, М. Н. С., ЕГН:*****, с адрес: *****, и Д. Н. Й., ЕГН: *****, с адрес: *****, всички със съдебен адрес: *****, адв. М.Г. от АК – Хасково срещу Община Хасково, ЕИК:000903946, гр.Хасково, пл. „Общински“ №1, представлявана от Кмета- Станислав Дечев, за приемане за установено по отношение на ответника, че ищите са собственици по наследство и давностно владение на следния недвижим имот - ПИ с идентификатор 46293.205.84 по КKKP на *****, община Хасково, област Хасково, одобрени със Заповед № РД-18-1562/04.09.2018 г., последно изменение на КKKP, засягащо поземления имот от 23.10.2020г., адрес на поземления имот местност „ДОЛЕН КАРАТОПРАК“ с площ 1807 кв.м., трайно предназначение земеделска земя, начин на трайно ползване - нива, категория на земята - 4, предишен идентификатор - няма, номер по предходен план 205084, съсед: 46293.205.83, 46293.205.1033, 46293.205.85, 46293.205.112, 46293.205.30, ведно с построените в него сгради.

Ищите твърдят, че са наследници на Д.Х.М., б.ж. на *****, починал на **** г., след смъртта на когото в наследство останал недвижим имот - ПИ с идентификатор 46293.205.84 по КKKP на *****, община Хасково, област Хасково, одобрени със заповед № РД-18-1562/04.09.2018 г., последно изменение на КKKP, засягащо поземления имот от 23.10.2020 г., адрес на поземления имот местност „ДОЛЕН КАРАТОПРАК“ с площ 1807 кв.м., трайно предназначение земеделска земя, начин на трайно ползване - нива, категория на земята - 4, предишен идентификатор - няма, номер по предходен план 205084, съсед: 46293.205.83, 46293.205.1033, 46293.205.85, 46293.205.112, 46293.205.30. Твърди се още, че ищите владеели имота след смъртта на своя наследодател, като през 2018 г. предприели действия да се снабдят с нотариален акт за него, ведно с построената в имота жилищна сграда, тъй като наследодателят им не притежавал такъв. С писмо рег. индекс 94М-1043-

1/30.01.2018г. Община Хасково ги уведомила, че имотът не бил актуван с акт за общинска собственост. Въз основа на удостоверение, издадено от нотариус Х. К.а, за имота била издадена скица № 15- 1175328-18.12.2020г., в която съществуващата жилищна сграда не била отразена и в която обаче като собственик била записана ответната община с документ - АЧОС № 10466/18.04.2018г., който акт бил издаден два месеца след отговора на Община Хасково, че имотът не бил актуван.

Ищците поддържат, че процесния ПИ не бил собственост на ответната община, а на техния наследодател, респ. - тяхна собственост и излагат съображения в тази насока. На първо място сочат, че имотът представлявал част от УПИ VI-384 кв. 12 по плана на *****, обл. Хасково, одобрен със Заповед № 128/1928 г., като в разписния лист към този план той бил записан на името на Д.Х. - майка на Д.Х.М.. Отбелязват, че имотът бил застроен със жилищни и стопански сгради и бил жилищен имот в регулацията на населеното място. С протокол № 20/1962 г. на ИК на ОНС Хасково същият бил изключен от регулацията на ***** и в следващият регулационен и кадастрален план на селото, одобрен със заповед № 47/1967 г., УПИ VI-384 кв. 12 по плана от 1928 г. , бил отразен като два имота - пл. № 91 и пл. № 92, като процесният имот съвпадал с имотът с пл. № 91. В разписния лист към този план двата имота (бивш УПИ VI-384 кв. 12 по плана от 1928 г.) били записани като „двор“ съответно на Д.Х.М. (имот пл. № 91) и В.Х.К. (имот пл. № 92) - наследници на Д.Х.. И по този план в двата имота били отразени две жилищни и стопански сгради. Поддържа се, че в действащата КК одобрена през 2018 г., процесният имот бил отразен като земеделска земя - нива 4-та категория. Същият не бил предмет на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ и бил изключен от неговия обхват съгласно разпоредбата на чл.2 ЗСПЗЗ, тъй като нямал земеделски характер към момента на образуване на ТКЗС. Той не бил внасян в ТКЗС, тъй като преди образуването на ТКЗС влизал в границите на *****, бил застроен със жилищна сграда и собствениците му не били членове на ТКЗС, поради което според ищците имотът не бил отнет фактически и наследодателят им (респ. - неговият наследодател и наследници) си запазил правото на собственост върху него. Посочват, че техния наследодател, респ. - неговите наследодатели и наследници не били напускали имота от 1928 г. и досега осъществявали фактическа власт върху него със съзнанието, че имотът е тяхна собственост. След смъртта на наследодателя Д.М. през 1980 г., в имота останала да живее единствената му дъщеря - Д.Д.М. (починала на 09.12.2015 г.). В исковата молба се поддържа, че правото на собственост на наследодателя им, на неговите родители и на неговата дъщеря не било оспорвано от никой, както и че никой нямал претенции за право на собственост върху този имот. Същият бил деклариран като жилищен, тъй като в него съществувала жилищна сграда, отразена в плана от 1928 г. и 1967 г. и за него винаги, в това число и към момента, били заплащани данъци като за селищен имот. С оглед на това, наследодателят на Д.М., той и неговите наследници (ищците по делото) владеели процесния имот явно, необезпокоявано и непрекъснато, считано от 1928г. - когато за първи път имотът бил записан на името на неговата майка, със съзнанието, че същият бил техен, заплащали данъци за него, не били изгубвали правото си на собственост и владение в реални граници върху имота дори и след изключването му от регулацията на ***** през 1962г., поради което били придобили собствеността му по давност. Освен това се поддържа от ищците, че посоченият в издадената за имота скица АЧОС № 10466/18.04.2018 г. бил неистински, тъй като за ответната община не било възниквало право на собственост върху процесния ПИ, поради липсата на посочените в ЗОС основания за актуване на имота като общински. Липсвали и посочените в ЗСПЗЗ основания за придобиване на имота от Община Хасково, доколкото същият не бил предмет на претенции за възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, поради изключването му от неговия обхват, по аргумент от чл. 2 от с.з. Доколкото разпоредбите на чл. 5 от ЗОС и чл. 38 от ППЗОС установявали материална доказателствена сила на АОС (чл. 179 ГПК), ищците оборвали същата на осн. чл. 154 ГПК и оспорвали истинността отразените в него обстоятелства на осн. чл. 193 ГПК, с твърденията си, че АОС

бил неистински и съставен в нарушение на закона. Поддържа се, че Община Хасково не била придобила правото на собственост върху процесния имот, поради което за ищците, притежаващи самостоятелно право на собственост върху него бил налице правен интерес от предявяване на настоящия установителен иск. Предвид изложеното, се иска да се признае за установено по отношение на ответника, че ищците са собственици на горепосочения недвижим имот, ведно с построените в него сгради. Претендират се и направените деловодни разноски.

Ответникът оспорва иска като допустим, но неоснователен. Оспорват се и всички твърдения, изложени в исковата молба. Поддържа се, че по отношение на процесния имот не били налице всички елементи от предвидения в чл.79 ЗС фактически състав на придобивната давност, поради което и с оглед законовото ограничение за придобиването му, предвид актуването му като частна общинска собственост, същият не можел да бъде придобит от ищците на оригинерно основание. Твърди, че той се легитимирал като собственик на процесния имот, тъй като правото му на собственост върху имота, представляващ нива от 1807кв.м, четвърта категория, местност „Долен Каратопрак“, било възстановено в съществуващи (възобновими) стари реални граници с Решение №21-41 от 03.12.1996г. по чл. 18ж, ал.1 от ППЗСПЗЗ, а съгласно чл. 18ж, ал.1 от ППЗСПЗЗ влязлото в сила решение удостоверявало правото на собственост и имало силата на констативен нотариален акт за собственост върху имота. Ответникът оспорва също твърдението, че ищците се явявали наследници на Д.Х., както и идентичността между имот № 384, отразен в разписния лист на името на Д.Х. и процесния имот с №205084. Счита за неоснователно и твърдението, че в процесния имот имало построена сграда, като поддържа, че дори и да съществувала такава, то същата била незаконно построена, без необходимите документи. Предвид изложеното се иска предявеният иск да бъде отхвърлен като недоказан и неоснователен и се претендира присъждане на разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност, както и доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 235, ал. 2 чл. вр. 12 и ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от представеното от ищците заверено копие на план за земеразделяне на ***** общ.Хасково, одобрен със Заповед №128/1928г. и разписен лист към него, в същия под № 384 е отбелязан поземлен имот, в кв.12 по плана на ***** , представляващ двор и нива, като в разписния лист за собственик на този ПИ е записана Д.Х.. В копието на плана от 1928г. в имот № 384 е отразено наличието на сгради в същия.

Според Протокол № 20 от 22.11.1962г., Изпълнителния комитет на Окръжен народен съвет- Хасково, е взел решение за изключване на полски и незастроени терени, части от кв.12 от регулационния план на ***** , Хасковски окръг.

От представения в заверен препис план на ***** , одобрен със заповед №77/1967г. и разписен лист към него, се установява, че ПИ № 384 кв.12 е отразен като два имота - имот № 91 и № 92. В разписния лист за имот № 91 като негов собственик е отбелязан Д.Х.М., за вид и предназначение на имота е посочено - двор, в графата № и дата на документа за собственост е записано - насл., като е налице отбелязване „извън регулация“. В копието на плана от 1967г. в имот № 91 е отразено наличието на сгради в същия, а именно – полумасивна жилищна и стопанска постройка.

Не се спори, а и според представеното по делото удостоверение за наследници изх. № 075/08.04.2022г. на Д.Х.М., същият след смъртта си /настъпила на ****г./ е оставил свой законен наследник дъщеря си Д.Д.М. /починала на 09.12.2015г./, чиито наследници са ищците в настоящото производство, което се установява и от приложеното удостоверение за наследници изх.№ ГРАОН1-1145 от 18.04.2022г. От своя страна наследодателят на ищците - Д.Х.М. е син и наследник на Д.Х., починала на ****г., според Удостоверение за наследници изх.№043 от 06.03.2023г., издадено от Община Хасково, видно и от представения Акт за

раждане на законно дете.

За ПИ с идентификатор № 46293.205.84 е налице издадено от нотариус Х. К.а - рег. № 081 по РНК, с район на действие ХРС, удостоверение изх. № 20/11.20.2020г., в което е удостоверено, че на 11.12.2020 г. за посочения имот е налице депозирана от М. Н. С. молба - декларация за снабдяване с констативен нотариален акт по обстоятелствена проверка.

Съобразно писмо рег. индекс № 94М-1043-1#1 от 30.01.2018г. на Община Хасково, имот № 205.84 по плана за земеразделяне на землището на с.Малено не е актуван с акт за общинска собственост.

В Скица № K05890/16.03.2018г. на имот с номер 205890 в землището на *****, с ЕКАТТЕ 46293, общ.Хасково, с площ 1.807 дка, начин на трайно ползване: нива, категория: четвърта, за собственик на имота е вписана Община Хасково, а за вид собственост: стопанисвано от общината.

За имот № 205084, представляващ Нива, с площ: 1.807 дка, с местонахождение *****, общ.Хасково, обл.Хасково, граници на имота: 20583, 205030, 205112, 205085, 001033, е издаден акт за частна общинска собственост № 10466 на 18.04.2018г. на основание чл.2, ал.1, т.3 и чл.58 от ЗОС, Решение по чл.18ж /1/ ППЗСПЗЗ № 21-41 от 03.12.1996 г.

По делото са представени два дубликата на Решение № 21-41 от 03.12.1996 г. на Общинска служба по земеделие – Хасково за възстановяване правото на собственост на земеделски земи в съществуващи или възстановими стари реални граници в землището на *****, ЕКАТТЕ 46293, община Хасково. Установява се, че двата дубликата са с еднакви номер и дата, но с различно съдържание, в т.ч. посочени различни членове на комисията. В приложения на стр.36 по делото, на стр.6, в т.37 фигурира отбелязване: „нива от 1.807 дка, четвърта категория, местност ДОЛЕН КАРАТОПРАК, имот №205084 по картата на землището, при граници...“, каквото отбелязване в приетия и находящ се на л.94-99 дубликат на същото решение, липсва. В същите е налице отбелязване, че предмет на разглеждане по същото е преписка вх.№21470 от 15.03.1995г. на Община Хасково. По делото са представени след изискване от ОСЗ-Хасково и дубликати на решение № 21-12 на ПК-Хасково от 09.05.1994г., като попадащи в горепосочената преписка.

Според издадената от Служба по геодезия, картография и кадастър- гр.Хасково, Скица на ПИ № 15-1175328-18.12.2020г. на поземлен имот с идентификатор 46293.205.84 в землището на *****, общ.Хасково, обл.Хасково, по КККР, одобрени със заповед № РД-18-1562/04.09.2018г., последно изменение на КККР засягащо поземления имот е от 23.10.2020г., същият е с адрес местност ДОЛЕН КАРАТОПРАК, площ 1807 кв.м., трайно предназначение на територията: земеделска, начин на трайно ползване: нива, категория на земята: 4, номер по предходен план: 205084, съсед: 46293.205.83, 46293.205.1033, 46293.205.85, 46293.205.112, 46293.205.30. Като собственик по данни от КРНИ е посочена Община Хасково, по силата на АЧОС №10466 от 18.04.2018г. издаден от Община Хасково.

От представеното по делото удостоверение за данъчна оценка по чл.264 ал.1 от ДОПК изх. № 7611005535/08.09.2022г., издадено от Община Хасково, се установява, че същата е вписана като собственик на ПИ с идентификатор 46293.205.84, находящ се в 6392 *****, м.ДОЛЕН КАРАТОПРАК, представляващ земеделска земя с площ от 1807 кв.м.

С Данъчна декларация за притежаваните недвижими имоти на територията на Република България по чл. 26 от ЗМДТ с вх. № 29366/25.05.1998г., Д.Д.М. през 1998 г. е декларира право на собственост върху имот в *****, вид на имота – земя и сгради, с площ 1 200 кв.м., след което, видно от Декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти на Й. М. Й. с вх.№ 1044/23.03.2016г., той е предекларирал пред Община Хасково имота в ***** като придобит по наследство. Налице е приета по делото и Справка за хронология на задължения и плащания по ДС на името на Д.Д.М.,

партида по декларация № 2908178490001, за период на плащане от 01.01.1998г. до 04.04.2023г.

За установяване на обстоятелствата по делото бяха допуснати и събрани и гласни доказателства по искане на ищците.

От показанията на свидетелите Д.Н.Д. /братовчедка на ищцата М. Н. С./, И.Т.В., В.Н.Б., Б.М.Б., Д.М. Й. /майка на ищцата М. Н. С./ се установява, че всеки един от тези свидетели има лични и непосредствени впечатления за процесния имот, придобити в различни периоди, за времето от 70-те години на миналия век до сега, като всеки от тях е посещавал процесния имот. Всички свидетели сочат, че в имота са налице постройките, в т. ч. - малка къща, в която докато били живи, живеели бабите /баба Д. и баба Д./, а „младите“ ги посещавали редовно. Свид. Д. посочва, че наследниците на баба Д. имат имот в *****. Наследниците на баба Д. били баба Д., която била нейна дъщеря, след това нейните синове, които вече имали деца. От раждането си /1970г./ до 14-тата си годишнина свидетелката живяла в *****. Ходила често на гости в имота, в който си спомняла една малка къщичка, която имала антре, а след това една стая. Свид. В. /даваща показания за възприети от нея в периода 1972-1994г. факти/ сочи, че младите – Д. и съпругът ѝ непрекъснато си идвали събота и неделя и си обработвали всичко, както и че тя самата не е чувала някой да има претенции към този имот. Свид. Б. ходила в имота преди 20 години, където имало малка къщичка, в която живеели бабите. След смъртта им Д. – съпругът на М. продължава да ходи там и да си го обработва. Имотът бил на края на селото. Знаело се, че това бил имот на техния род, че си го работят децата и му плащат данъка. Според свид. Б., съсед на М. и съпругът ѝ в гр.Хасково, през 90-те години той посещавал имота, където те си обработвали земя и гледали животни. Там имало къща, която била обитаема. Според него, след смъртта на бабите, съпругът на М. посещавал имота и там си гледал зеле, чушки. Не му било известно някой да е спорел за имота. Знаел, че имотът е на двете баби или на рода на М.. От показанията на Свид. Й. – майка на ищцата, се установява, че тя била омъжена от 1974г. и докато баба Д. и баба Д. били живи, тя и семейството ѝ редовно посещавали имота в *****, където отглеждали зеленчуци и овощни дръвчета. Ползвали имота, знаейки че си е техен, от свекървата. Според нея никой не е претендирал за това място и за всички въпроси се обръщали към тях - свекърва ѝ, съпругът ѝ, брат му Й., който също си ходел на мястото. Соци, че самата тя лично била посещавала имота до към 1985-1986г. Данъкът на мястото го плащали те, като дори всяка година, преди да почине през 2015г., свекърва ѝ я карала да ходи да подава декларация в общината, за да не плащат данък смет. След смъртта на свекърва ѝ и съпруга ѝ, на мястото ходел зет ѝ Д., като преди 5-6 години там си отглеждал зеле и други зеленчуци и ги продавал. Според свидетелката Й. и към настоящия момент сградата в имота съществувала. Имотът винаги бил ограден, имал ограда от тел. Соци, че човек на име К. или К. им съобщил, че в имота имало човек, като зет ѝ Д. отивал да му каже, че мястото не е негово и че не може да се настанява без да пита. Миналата седмица зет ѝ отново ходил да направи забележка на самонастанилия се.

Освен горепосочените свидетели, по делото бяха разпитани като свидетели и лицата, посочени като членове на поземлената комисия в дубликат на Решение № 21-41 от 03.12.1996г. на Общинска служба по земеделие – Хасково за възстановяване правото на собственост на земеделски земи в съществуващи или възстановими стари реални граници в землището на *****, ЕКАТТЕ 46293, община Хасково, приложен и находящ се на л. 36-45 по делото, а именно - Д. Л. М. /посочен като началник/, С. Х. М., Г. И. Г., Н. Р. А. и С. К. /понастоящем с имена С. Р. И./ На тези свидетели бяха предявени и двата приети по делото дубликата на Решение № 21-41 от 03.12.1996г., единият от които находящ се на л. 36-45 по делото /в който присъстват техните имена/, а вторият на л.94-99 по делото. От показанията на тези свидетели се установява, че към датата на това решение - 1996г., нито един от тях не е работел в Общинска служба по земеделие-Хасково, а са започнали работа там в по-късен момент, както и че нито един от тях не може да даде категоричен отговор на какво се дължи

различието в съдържанието на представените два дубликата на едно и също решение. Показанията им са записани подробно в протокола от съдебното заседание, проведено на 12.05.2023 г. /л. 167 – л. 172 по делото/, като при необходимост те ще бъдат обсъдени при преценката на наведените от страните правни доводи, основани на тях.

За изясняване на делото от фактическа страна по искане на страните съдът назначи и изслуша съдебно-техническа експертиза, чието заключение приема като компетентно и обективно дадено. Вещото лице в заключението си сочи, че в КиРП на село ****, одобрен със Заповед № 128 от 1928г. е нанесено дворно място с пл. № 384, за което са отредени два парцела - VI-384 и III-384 в квартал 12, като в разписния лист към плана за дворното място е вписана Д.Х.. В парцел VI-384 са нанесени три сгради без сигнатура, без обозначение. С Протокол №20/22.11.1962 г. на Изпълнителния комитет на Общински народен съвет - Хасково, от регулационния план на село **** е изключен част от квартал 12, като видно от извадката от плана от 1928 г. и разписния лист към него парцел VI-384 не е изключен. На КиРП на село ****, одобрен със Заповед № 27 от 1967г. са нанесени дворни места с планоснимачни номера 91 и 92, и двете извън регулацията на населеното място, като в разписния лист към плана за дворно място 91 е вписан Д.Х.М., а за дворно място 92 - В.Х.М.. В дворно място 91 са нанесени две сгради - паянтова стопанска и полумасивна жилищна. На плана за земеразделяне на землище ***** (впоследствие КВС - карта на възстановената собственост) е нанесен поземлен имот с номер 205084 с площ 1807 кв.м., а на кадастралната карта на село **** е нанесен ПИ с ид. 46293.205.84 с площ 1807 кв.м. Съобразно горното, вещото лице дава заключение, че УПИ (парцел) VI-384 в квартал 12 по плана на село ****, одобрен със Заповед № 128 от 1928 година, записан по разписен лист на името на Д.Х., обхваща дворни места с планоснимачни номера 90, 91 и 92 по плана от 1967 година. ПИ с идентификатор 46293.205.84 по кадастралната карта на село **** е напълно идентичен с дворно място с планоснимачен номер 91 по плана от 1967г. и посочения ПИ е част от парцел VI-384. Последният, според вещото лице, не е изключен от регулацията на ***** по Протокол № 20/1962 г., видно от приложената извадка на плана и разписен лист към него. В дворни места 91 и 92 и към момента имало налични три жилищни и стопански постройки, почти изцяло идентични по граници и местоположение с отразените в плановите от 1928 и 1967г. Към заключението си вещото лице е изработило комбинирана скица с нанесени граници и номера на ПИ, дворни места, парцели и сгради съобразно плановите от 1928г и 1967г. и по кадастралната карта на землището на ***** . В съдебно заседание при изслушването си вещото лице пояснява, че според него, че към днешна дата имотът трябва да бъде в регулация, тъй като по плана от 1928 г. и решението на Изпълкома на Окръжен Народен съвет от 1962 г. той не е бил изключен с оглед на това, че на плана от 1928 г., освен че не бил зачертан номерът на процесния имот, самият парцел бил щрихован допълнително, а на разписния лист към плана от 1928 г., изключените парцели били зачертани, а процесният не. Част от дворно място 384 останал извън строителните граници при това изключване с протокола от 1962 г., процесният шести останал в строителните граници.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Предявен е при условията на субективно активно съединение положителен установителен иск с правна квалификация чл.124, ал.1 ГПК, който съдът намира за допустим, тъй като ответникът оспорва претендираното от ищците право на собственост върху процесния недвижим имот, което сочи на наличието на правен интерес от предявяване на иска за установяване на твърдяното от ищците право на собственост върху имота.

Разгледан по същество, искът се явява изцяло основателен, като съображенията за това са следните:

Ищците основават правото си на собственост върху процесния имот по силата на наследствено правоприемство и на изтекла в тяхна полза придобивна давност, като в тази насока ангажират и гласни доказателства. Липсва спор по делото, а и се установява от представените писмени доказателства, че в разписния лист към плана на ***** одобрен със заповед № 128/1928г. като собственик на УПИ VI-384 кв.12 по плана на ***** е посочена Д.Х. – майка на наследодателя на ищците Д.Х.М.. От заключението на назначената по делото СТЕ се установява, че процесният имот с идентификатор 46293.205.84 по КKKP на ***** община Хасково, област Хасково, одобрени със Заповед № РД-18-1562/04.09.2018г е част от посочения УПИ VI-384. От събраните гласни доказателства по несъмнен начин се установи, че до смъртта си Д. В. – дъщеря на Д.Х. и Д. М.а – нейна внучка, починала на 09.12.2015г., са владеели процесния имот, както и че са живели в построената в имота къща. Така, анализа на коментираните доказателства, обсъдени съвкупно, водят до извод за наличие на осъществено непрекъснато давностно владение от страна на праводателите на ищците с начало от 1928 г., поради което следва да се приеме, че именно от този момент е започнало владението (упражняването на фактическата власт) върху процесния имот, който момент следва да се счита и за начален момент на придобивната давност. От събраните по делото гласни доказателства се установява, че през целия период имотът е бил във фактическата власт на семейството на ищците. Първоначално – от наследодателя на техния наследодател, а впоследствие от неговите наследници – съпруга и дъщеря, след което и ищците по делото, като липсват данни по делото същите да са напускали имота от този момент. От разпита на свидетелите Д.Н.Д., И.Т.В., В.Н.Б., Б.М.Б., Д.М. Й., имащи лични, преки и непосредствени впечатления относно владението на процесния имот в различни периоди от време, считано от 1972 г. /свид. В./ до настоящия момент категорично се установи, че имотът се владее от семейството на ищците, със съзнанието че е техен и за който те заплащат и съответните данъци. Според показанията на свидетелите В., Б. и Й. никой не е предявявал претенции към собствеността на имота. В същото време, от писмените доказателства по делото и от заключението на изготвената съдебно-техническа експертиза се установи, че процесният имот не е бил изключен от регулацията на ***** с Протокол № 20/1962г. на Изпълнителния комитет на Общински народен съвет-Хасково. Установи се, в това число и от свидетелските показания, че в имота са били налице жилищна и стопанска постройка, обитавана от упражняващите фактическа власт наследодатели на ищците.

Според настоящия съдебен състав не се установи поради това, че не се ангажираха достатъчно доказателства за това, същият да е имал качеството “зеделски имот“, респ. по това време да е било променяно трайното му предназначение. Съгласно чл.2 от ЗСПЗЗ земеделски имоти са тези, които са предназначени за земеделско производство и не се намират в границите на урбанизираните територии (населени места и селищни образувания), определени с подробен устройствен план, или с околоръстен полигон; не са включени в горския фонд; не са застроени със сгради на: промишлени или други стопански предприятия, почивни или здравни заведения, религиозни общности или други обществени организации, нито представляват дворове или складови помещения към такива сгради; не са заети от открити мини и кариери, от енергийни, напоителни, транспортни или други съоръжения за общо ползване, нито представляват прилежащи части към такива съоръжения. Предвид липсата на данни същият да е бил причисляван към фонда на селскостопанските /зеделските/ земи, то давността се явява допустим придобивен способ по отношение на този имот. Липсват по делото данни също така, този имот да е бил заявяван за възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, доколкото този реституционен закон е приложим само за имотите, които са били отнети фактически или юридически от собствениците им. Такива имоти не могат да бъдат предмет на производство по чл. 19 от ЗСПЗЗ, те не стават общинска собственост и няма пречка да бъдат придобити по давност. Дори хипотетично да се приеме, че процесният имот е бил включван във фонда на ТКЗС, то

безспорно се установява, че същият не е бил фактически отнеман, което е още един довод, че давността се явява допустим способ за придобиване на правото на собственост, съобразно трайната съдебна практика на ВКС, постановена по реда на чл.290 ГПК, според която разпоредбите на ЗСПЗЗ са неприложими по отношение на дворното място, за което липсват данни да е включено в ТКЗС или фактически да е било отнето. Съгласно чл. 79 от ЗС, правото на собственост по давност върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на 10 години, а за времето от 1928 г. до датата на издаване на АЧОС са изминали повече от 10 години. Дори да се приеме, че в настоящия случай началото на тази давност тече от 1972 г., към който момент датират преки впечатления на свидетел, то от този момент отново е налице изтекъл срок по-голям от 10 години.

На следващо място следва да се посочи, че в представения по делото Акт за частна общинска собственост №10466 от 18.04.2018г. като правно основание за актуване на имота като частна общинска собственост са посочени чл.2 ал.1 т.3 и чл.58 от ЗОС и Решение по чл.18ж/1/ ППЗСПЗЗ № 21-41 от 03.12.1996г. Разпоредбата на чл.2ал.1 т.3 ЗОС не установява конкретен придобивен способ, а само сочи че общинска собственост са имотите, чиято собственост е възстановена на общината при условия и по ред, определени със закон. Като част от правното основание е посочено Решение по чл.18ж/1/ ППЗСПЗЗ № 21-41 от 03.12.1996 г. Както бе посочено по-горе, по делото бяха представени и приети два дубликата на това решение. Установи се още, на първо място, че макар и да носят един и същи номер и дата, то същите са с различно съдържание – с различни лица, посочени като членове на комисията и с различен брой имоти, включени в решението. Излишно според съда е да се коментират показанията на разпитаните свидетели в тази връзка – служители, настоящи и бивши на Общинска служба по земеделие-Хасково, че е допусната грешка при издаване на тези дубликати на решения. Въпросът дали тази грешка се дължи на човешки или технически фактор в случая е ирелевантен, доколкото сам по себе си този факт води до съвсем обоснованото съмнение доколко тези дубликати на решения отразяват верни обстоятелства и доколко отразените в решението такива действително съществуват в правния мир. Отделно от това, следва да се посочи, че предмет на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ е само земеделска земя, какъвто статут обаче според настоящия съдебен състав към 1996г. /датата на решението/ процесният имот не притежава. Ето защо, следва да се приеме, че така издаденият на посоченото основание Акт за частна общинска собственост няма правопораждащо действие и не установява правото на собственост на общината върху процесния имот, а цитираните в АЧОС като основание законови разпоредби и решение не установяват фактически състав на придобито право на собственост. Този извод се подкрепя и от обстоятелството, че самият Акт за частна общинска собственост № 10466 е издаден едва на 18.04.2018г. /при положение че същият се издава във връзка с решение от 1996г./, като липсват каквито и да било доказателства датирани отпреди датата на издаването му, че процесният имот е бил държавна или общинска собственост, а и не на последно място следва да се отбележи, че АЧОС е издаден едва след направено от ищцата М. Н. С. запитване от 25.01.2018 г.

Тук е мястото да се отбележи, че съобразно тежестта на доказване в настоящото производство, страната, която оспорва правата на предявилото иска лице, позовавайки се на свои собствени права или навеждайки доводи за наличие на пречка за осъществяване на твърдяното от ищите придобивно основание, носи по правилата на чл.154 от ГПК тежестта да докаже осъществяването на основанието, на което твърди, че е придобила спорното право, респ. наличието на пречки за осъществяване придобивното основание на ищите, т.е. да докаже в случая правоизключващите си възражения. Ако ответникът твърди, че ищеца не може да придобие по давност правото на собственост върху един имот по причина, че този имот попада в приложното поле на чл.19 от ЗСПЗЗ, негова е тежестта да докаже, че имотът е бил включен в ТКЗС или отнет или одържавен в някоя от хипотезите на ЗСПЗЗ, т.е. че е подлежал на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ. Ищите не носят доказателствената тежест

да установят обстоятелството, че имотът не е подлежал на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, респ. че не са били налице предпоставките за издаване на акт за общинска собственост. Общината-ответник следва да установи по пътя на пълното доказване, че процесният имот попада в приложното поле чл.19 от ЗСПЗЗ, т.е. че е подлежал на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, но не е бил своевременно заявен за възстановяване и като такъв е станал общинска собственост. Това не бе сторено от ответната страна в настоящото производство, а напротив – доказателствената сила на съставеният АЧОС бе оборена от ищцовата страна. Ето защо, съдът счита, че не съществуват законови пречки за придобиване на процесния имот по давност, както и че към момента на предявяване на иска в полза на ищите, респ. на техните наследодатели е налице изтекъл давностен срок, по-голям от 10 години, който ги легитимира като собственици по давност на процесния недвижим имот.

Предвид гореизложените съображения, съдът намира предявения иск за основателен и доказан, поради което следва да бъде уважен.

При този изход на спора и на основание чл. 78 ал.1 от ГПК, в полза на ищите по делото ще следва да се присъдят направените по делото разноски в общ размер на 1230,00 лв., представляващи заплатени държавни такси за завеждане на делото, за вписване на исковата молба и издаване на съдебни удостоверения, възнаграждение за вещото лице и адвокатско възнаграждение, съгласно приложения списък на разноските по чл.80 от ГПК и доказателствата за реалното им извършване, като включените в същия банкови комисионни такси, съдът намира, че не следва да бъдат присъждани, доколкото според настоящия състав те не представляват разноски по производството по смисъла на чл.78 ал.1 от ГПК.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА за установено по отношение на Община Хасково, ЕИК по БУЛСТАТ 000903946, гр.Хасково пл. „Общински“ №1, представляван от Станислав Насков Дечев - Кмет на Община Хасково, че Р. И. Й., ЕГН: *****, с адрес: *****; Н. Й. М., ЕГН:*****, с адрес: *****; М. Й. С., ЕГН: *****, с адрес: *****; М. Н. С., ЕГН:*****, с адрес: ***** и Д. Н. Й., ЕГН: *****, с адрес: *****, всички със съдебен адрес: *****, адв. М.Г. от АК – Хасково, са собственици по наследство и давностно владение на следния недвижим имот: ПИ с идентификатор 46293.205.84 по КKKP на *****, община Хасково, област Хасково, одобрени със Заповед № РД-18-1562/04.09.2018 г., последно изменение на КKKP, засягащо поземления имот от 23.10.2020г., адрес на поземления имот: местност „ДОЛЕН КАРАТОПРАК“, с площ 1807 кв.м., трайно предназначение: земеделска земя, начин на трайно ползване - нива, категория на земята - 4, предишен идентификатор - няма, номер по предходен план 205084, при съсед: 46293.205.83, 46293.205.1033, 46293.205.85, 46293.205.112, 46293.205.30, ведно с построените в него сгради.

ОСЪЖДА Община Хасково, ЕИК по БУЛСТАТ 000903946, гр.Хасково пл. „Общински“ №1, представлявана от Станислав Насков Дечев - Кмет на Община Хасково, да заплати на Р. И. Й., ЕГН: *****, с адрес: *****; Н. Й. М., ЕГН:*****, с адрес: *****; М. Й. С., ЕГН: *****, с адрес: *****; М. Н. С., ЕГН:*****, с адрес: ***** и Д. Н. Й., ЕГН: *****, с адрес: *****, всички със съдебен адрес: *****, адв. М.Г. от АК – Хасково, сумата от 1230,00 лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд-Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково:/п/ не се чете.

Вярно с оригинала!

Секретар: Ц.С.